

חג הסוכות

בס"ד. משיחת אור ליום ג', ד' דחול-המועד סוכות ה'תשמ"א.

הנחה פרטית בלתי מוגה

נשיא דורנו, חמי הרבי הסביר כמה פעמים, והפעם הראשונה ששמענו זאת ממנו, ברבים, היתה בסוכה בסעודת יום-טוב: ישנם "אושפיזין חסידיים", שמגיעים ביחד עם ה"אושפיזין" המנויים בזוהר. ומובן ששתי קבוצות ה"אושפיזין" קשורות בהתאמה זו לזו.

ומכך אנו למדים, שבדיוק כשם שלגבי שבעת האושפיזין המוזכרים בזוהר, הלשון בסידור היא שישנו האושפיזי שהוא העיקרי באותו יום, ואחר כך מוסיפים "דעימיה", שיחד עמו מגיעים השישה האחרים, שהרי בכל יום מגיעים כל שבעת האושפיזין.

על-דרך-זה הוא גם בנוגע לאושפיזין החסידיים.

הם מתחילים מהבעל שם טוב, המגיד ממעזריטש, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי [רבי דובער], היצמח צדק' [רבי מנחם מענדל], הרבי מהר"ש [רבי שמואל] והרבי [הרש"ב] נשמתו-עדן.

האושפיזי של שמחת בית השואבה היום - שהוא האושפיזי של כל היום - הוא הרבי מהר"ש.

סדר ההתנהגות היה אצלו, והוא אמר שזהו סדר שמבטל את הסדר שהעולם אומר, שהולכים "מלכתחילה אריבער" - מדלגים מלכתחילה מעל המכשולים!

וכאשר אדם הולך בדרך של דילוג מלכתחילה, זה משפיע על ההנהגה שלו בכל העניינים, בסתם עניינים ועל אחת כמה וכמה בענייני תורה ומצוותיה, ועל אחת כמה וכמה בעניינים של שמחה, שהרי כל עניין השמחה הוא - לדלג מלמעלה.

האמור למעלה מהווה גם תשובה על השאלה הבאה:

מצד אחד אומרים ש"נהרא נהרא ופשטיה", שישנם כמה וכמה פירושים לכל דבר בתורה.

עד כדי כך שהאריז"ל כותב, שעל כל עניין בתורה ישנם שש מאות אלף, שישים ריבוא, פירושים על דרך הפשט, שישים ריבוא פירושים על דרך הרמז, שישים ריבוא פירושים על דרך הדרוש ושישים ריבוא פירושים על דרך הסוד. משום שלכל "נשמה כללית", שיש לה שישים

חג הסוכות

ריבוא נשמות שכולן הן סניפים פרטיים של הנשמה הכללית, כפי שמוסבר בספר התניא, יש לה את הדרך שלה והפירוש שלה בתורה.

והדבר מודגש בביטוי הרגיל בתורה שבעל-פה - "לישנא אחרינא", "דבר אחר" וכיוצא בזה. משתמשים במלה "אחר" כדי להראות שישנה עוד דרך בתורה; דרך שהיא נכונה לחלוטין על פי התורה, עד כדי כך שהיא נקראת עניין ודרך בתורה. אף על פי שזה דבר "אחר", דרך אחרת משאר הדרכים.

וכאמור, ישנם שש מאות אלף פירושים כאלה, בכל אחד מארבעת הדרכים שבתורה.

מצד שני, בכל הפירושים קיים צד שווה ישנן נקודות שבהן כולם שווים.

והדבר מובן מהמלה עצמה: כשאומרים שזהו "פירוש" של אותו דבר; באותו פסוק או באותו מאמר רז"ל, זה עצמו מדגיש את העובדה שישנו דבר שבו כל הפירושים שווים: כולם מסבירים את אותה לשון הכתוב, את אותה לשון של מאמר חז"ל.

ומאחר שכל הפירושים המתמקדים בהסברת אותה לשון - אם בתורה שבעל פה או בתורה שבכתב - הרי זה עצמו מדגיש שהם לא שונים בכל הפרטים, חס ושלום, אלא אדרבה, בעיקרם כולם מפרשים את אותו פסוק, את אותו מאמר חז"ל. דבר זה נכון גם כלפי עם ישראל: הקב"ה רוצה שבו בזמן ש"נצבים כולכם - לאחדים כאחד", שכל הסוגים וכל המעמדות בעם ישראל יהיו מאוחדים כדבר אחד, מ"ראשיכם" ועד לדרגה האחרונה, "שואב מימך".

כך היה גם בנוגע לשמחת בית השואבה בבית המקדש. בשעת השמחה היו הבדלים בין המשתתפים בשמחה: היו שזרקו ארבע אבוקות של אור, אחרים זרקו שמונה אבוקות של אור, והיו כאלה שעניינם היה - לעמוד ולצפות בנעשה. אבל הם התבוננו בשמחה וחוו אותה, עד כדי כך שהם לקחו מהשמחה לכל השנה כולה.

והם לקחו זאת באופן של שמחה, וזה ביטל את הגדרים וההבדלים בין אדם אחד לחברו, עד כדי כך שהמאורע נקרא "שמחת בית השואבה". הלשון היא "שמחה", לשון יחיד, לא "שמחות בית השואבה", לשון רבים, אף על פי שזה נמשך שבעה ימים - "ושמחתם לפני הוי' אלוקיכם שבעת ימים". והרמב"ם פוסק בספרו שמחת בית השואבה צריכה להימשך שבעה ימים.

חג הסוכות

ואף על פי שרואים שישנם הבדלים בשעת השמחה: זה רוקד בהתלהבות גדולה, והאחר רוקד - עקב החלישות הגשמית ברגלו - בהתלהבות קטנה יותר. אבל השמחה זהה אצל כולם - השמחה של "ושמחתם לפני הוי' אלוקיכם".

ולמרות שאנו נמצאים בזמן הגלות, ולמרות שנמצאים מחוץ לארץ אשר "תמיד עיני ה' אלקיך בה, מרשית השנה ועד אחרית שנה". וגם אם נמצאים מחוץ לבית-הכנסת או בית-המדרש, ואפילו מחוץ לסוכה - פשוט עומדים באמצע הרחוב ורוקדים.

כשעושים זאת, הופכים את רשות הרבים למקום קדוש. עד כדי כך, שבדיוק כשם שהקב"ה אומר "ושכנתי בתוכם", בדיוק כפי שזה היה בבית-המקדש הכללי, כך זה גם ב"מקדש מעט", בבתי-כנסיות ובתי-מדרשות.

ודבר זה נכון גם לגבי סתם מקום, אפילו רשות הרבים. יהודי הופך את המקום ל"רשות היחיד" - ליחידו של עולם.

עם ישראל הוא "גוי קדוש", ויש לו את הכוח שהקב"ה נותן לו, בתור "שלוחו של אדם (העליון) כמותו", להפוך את רשות הרבים, את חוץ לארץ, אפילו בשעה ש"החושך יכסה ארץ", בזמן הגלות. על פי התורה, זה זמן חשוך, זהו החושך של הלילה.

אבל יהודי אומר שהוא בא בשליחותו של הקב"ה. הוא עוצר את התנועה ברחוב וממלא את הרחוב באנשים שרוקדים ומחזיקים זה בזה - ואז זה נהיה, על פי ההלכה בהלכות שבת, לרשות היחיד על פי הדין!

ולשם מה הוא עושה זאת? הוא עושה זאת בשמחה, והוא עושה זאת בשביל השמחה והוא לוקח עמו את השמחה לכל ימי זמן שמחתנו.

